

Folio nr.

Hof van beroep
te Gent

9^e kamer

terechtzitting
van
25-05-2012

tussenarrest
heropening debatten
06.12.2013 12.00 uur

2008/AR/2923

in de zaak van:

GEWESTELIJK STEDENBOUWKUNDIG INSPECTEUR,
bevoegd voor het grondgebied van de provincie
met kantoor gevestigd te
woonstkeuze doende op het adres van zijn raadsman,

appellant,

hebbende als raadsman mr. _____ advocaat te

tegen:

met maatschappelijke zetel te

met ondernemingsnummer _____
woonstkeuze doende op het adres van haar raadsman

geïntimeerde,

hebbende als raadsman mr.

, advocaat te

veelt het Hof het volgend arrest:

1.

Het hof nam kennis van het bestreden vonnis d.d. 18 september 2007 van de 14de kamer van de rechtbank van eerste aanleg te Gent, aldaar gekend onder A.R. , gewezen op tegenspraak tussen de appellant als oorspronkelijke eisende partij en de geïntimeerde als oorspronkelijke verwerende partij.

Het hof heeft de partijen, bij monde van hun raadslieden, gehoord in openbare terechtzitting en in het Nederlands.

Zowel de door hen neergelegde conclusies als de overgelegde stukken werden ingezien.

2.

De betwisting betreft de herstellvordering van de appellant n.a.v. de functiewijziging van één loods en het plaatsen van een parking, gelegen op het perceel gelegen te
en kadastraal gekend als
eigendom van de geïntimeerde.

Het onroerend goed is volgens het gewestplan
, vastgesteld bij K.B. van 14 september 1977 gelegen in agrarisch gebied.

In deze zone gelden de stedenbouwkundige voorschriften van de artikelen 11.4.1 en 15.4.6.1 van het K.B. van 28 december 1972 betreffende de inrichting en toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen (het zgn. "inrichtingsbesluit").

Uit de door de partijen verstrekte uitleg en de door hen voorgelegde stukken kunnen volgende feitelijke gegevens worden weerhouden.

bekwam op 12 juli 1993 van het college van burgemeester en schepenen van een stedenbouwkundige vergunning tot het bouwen van de bedoelde loods, zijnde een opslag en sorteerruimte voor een bestaand tuinbouwbedrijf dat hij samen met uitbaatte.

Het staat buiten betwisting dat de bedoelde loods werd ingericht als een drankencentrale

De geïntimeerde stelt hieromtrent dat aanvankelijk de tuinbouwactiviteiten werd gecombineerd met de verkoop van een beperkt aanbod van dranken, doch het loodsgebouw (dat was vergund als sorteerruimte bij een bestaand tuinbouwbedrijf) midden 1993 werd ingericht voor het opslaan en verhandelen van dranken.

Voor wat betreft deze "wijziging" medio 1993 verwijst zij enkel naar een contract tussen haarzelf en d.d. 31 augustus 1993 (voor de levering van dranken aan de) en naar een aantal facturen van levering van dranken aan haar uitgaande van In juli en augustus 1993.

Het staat buiten betwisting dat geen vergunning voor een gebruikswijziging werd aangevraagd.

Op 8 april 1999 werd voor het eerst een proces-verbaal opgesteld door de hoofdveldwachter en aangestelde veldwachter te waarbij volgende inbreuken werden vastgesteld:

"(...)

Beschrijven van de werken of handelingen:

Bouwen en instandhouden van een opslag en sorteerruimte niet conform de afgeleverde bouwvergunning.

Niet volgen van het goedgekeurd plan, plaatsen van ramen en deuren en niet plaatsen van poorten in de voorgevel.

Niet plaatsen ramen in rechter zijgevel en poort in achtergevel.

Niet gebruiken van goedgekeurde bouwmaterialen, beton in plaats van plaatmetaal.

Aanleggen parking in beton zonder bouwvergunning.

"(...)"

zaakvoerder van de geïntimeerde verklaarde n.a.v. zijn verhoor op 7 mei 1999 o.m. het volgende:

"(...)
Ik leg deze verklaring af als zaakvoerder met
zetel te
De gemeente eigenaar van de gronden en van het gebouw.
Ik ben mij niet bewust van de overtredingen die werden begaan en zal het
nodige doen om de zaak te regulariseren.
(...)"

De aannemer van de bedoelde loods werd
bij monde van haar zaakvoerder verhoord op 26 mei 1999 en
deze laatste verklaarde:

"(...)
Het is juist dat wij in opdracht van een bouwwerk
hebben uitgevoerd. Het gebouw werd opgericht in
Ik vernam mij niet meer dat het plan zou zijn gewijzigd. Ik heb die
veranderingen zeker niet gedaan op verzoek en in opdracht van de bouwheer.
Toen ik prijsofferte heb gemaakt, was dit voor het oprichten van een gebouw in
beton en niet in plastimetal.
Ik heb aldaar nooit een architect gezien. Er is mij dan ook nooit gewezen dat ik
niet de juiste materialen zou hebben gebruikt. Ik gebruikte de materialen zoals
gevraagd door de bouwheer.
Bij de aanleg van de parking was onze firma niet betrokken.
(...)"

Op 23 juni 1999 verklaarde aan de
verbalisanten:

"(...)
In opdracht van is opdracht gegeven aan architect
om een regularisatiedossier samen te
stellen.

Dat dossier zou binnenkort klaar zijn en worden ingediend bij de technische
dienst van

De parking werd aangelegd door

(...)

Door de geïntimeerde werden op 9 september 1999 een
aanvraag ingediend tot regularisatie van de verhardingen en een
aanpassing van de gevel van bestaande opslag- en sorteerruimte
en op 25 oktober 1999 leverde het college van burgemeester en
schepenen van een gunstig advies:

"(...)
- Het perceel is gelegen in een agrarisch gebied;

- Het gaat om de regularisatie van een parking en de wijziging van gevelopeningen bij een bestaande vergunde loods deels in functie van een tuinbouwbedrijf;
  - Tijdens het openbaar onderzoek werden er geen bezwaarschriften ingediend;
  - Door de aanleg van groenzones kadert het geheel beter in het agrarisch gebied, waardoor de werken verenigbaar zijn met de goede plaatselijke ordening en aldus in overeenstemming met artikel 1.1.4.1 en 19 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 inzake de toepassing van de gewestplannen;
  - Er dient een afzonderlijke aanvraag tot bestemmingswijziging te worden aangevraagd voor het gedeelte dat niet wordt aangewend in functie van het tuinbouwbedrijf;
  - Overeenkomstig artikel 68§ 3 van het gecoördineerd stedenbouwsdecreet dient een transactiesom gevorderd.
- (...)"

Op 23 november 1999 bracht de afdeling Land van AMINAL echter een ongunstig advies uit, stellende:

"(...)

ONGUNSTIG

Vanuit landbouwkundige overwegingen kan niet worden aanvaard dat bedrijfsgebouwen, die duidelijk tot stand zijn gekomen i.f.v. een tuinbouwbedrijf en enkel en alseen hierdoor een vergunning konden bekomen een totaal landbouvwreemde bestemming krijgen. Dit is niet alleen duidelijk zonevreemd - op een oneigenlijke manier komen terug zonevreemde bedrijven in agrarisch gebied - maar dgl. functie is hinderlijk en storend voor de agrarische bedrijfsvoering en de agrarische dynamiek in 't algemeen.

Deze aanvraag die een verkoop- en opslagplaats is van drank wordt weeral misleidend voorgesteld.

(...)"

Ook de gemachtigde ambtenaar verleende een ongunstig advies en dit op 8 maart 2000:

"(...)

Beoordeling van de goede ruimtelijke ordening

De huidige zonevreemde en onvergunde toestand kan geen basis zijn waarop de gevraagde verbouwingswerken en de aanleg van de parking kunnen toegestaan worden. Er is duidelijk sprake van misleiding in het dossier. De vermelding in het advies van het schepencollege, d.d. 25-10-1999, dat de aanvraag 'deels in functie van een tuinbouwbedrijf' gebeurt is niet te verifiëren in het dossier en wordt tegengesproken door het fotomateriaal.

De functie van drankencentrale is onverenigbaar met de bestemming van het gebied. De verbouwingswerken en de aanleg van de parking komen derhalve niet voor regularisatie in aanmerking;

Algemene conclusie

De aanvraag kan niet vergund worden.

BESCHIKKEND GEDEELTE

Advies

ONGUNSTIG
(...)"

De regularisatieaanvraag werd aan ook geweigerd door het college van burgemeester en schepenen in acht genomen voormelde ongunstige adviezen.

3.

De zaak werd voor de eerste rechter gebracht door de appelland bij dagvaarding d.d. 18 augustus 2005.

De vordering van de appelland (zoals geformuleerd in deze dagvaarding en gehandhaafd in conclusies voor de eerste rechter) strekte o.g.v. artikel 151 juncto 149, § 1 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (hierna afgekort D.O.R.O.) tot het doen veroordelen van de geïntimeerde voor wat betreft het wederrechtelijk oprichten van de drankcentrale in strijd met de toegekende stedenbouwkundige vergunning, evenals het toekennen aan deze constructie van een functie in strijd met de stedenbouwkundige vergunning en het plaatsten van een parking zonder te beschikken over een stedenbouwkundige vergunning m.b.t. het perceel gelegen te
kadastraal gekend als

- tot het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand, hetgeen impliceert:
  - afbraak van de wederrechtelijk opgetrokken constructie;
  - verwijdering van de wederrechtelijk aangelegde parking;
  - verwijderen van vloerplaten en funderingen;
  - verwijderen van afbraakmaterialen naar daartoe bestemde stortplaats;
  - herstellen maaiveld in de oorspronkelijke staat;
- tot een staking van het strijdig gebruik, wat impliceert de stopzetting van de activiteit "drankcentrale".

Tevens vorderde de appelland dat:

- voor recht zou worden gezegd dat het bevoien herstel dient gerealiseerd te zijn binnen een termijn van 6 maanden te

- rekenen vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden;
- zou worden bevolen dat voor het geval de plaats niet in de oorspronkelijke staat wordt hersteld binnen voormelde termijn, hij wordt gemachtigd om van ambtswege in de uitvoering ervan te kunnen voorzien;
- voor recht zou worden gezegd dat aan de geïntimeerde een dwangsom zal worden opgelegd van 500,00 euro per dag vertraging, te rekenen vanaf het verstrijken van de aan de hoofdveroordeling gekoppelde termijn;
- uitdrukkelijk zou worden gezegd dat deze aan de hoofdveroordeling gekoppelde termijn geen termijn is zoals bedoeld in de zin van artikel 1385 bis, vierde lid Ger.W. en de geïntimeerde uitdrukkelijk zou worden gewezen op de toepassing van de artikelen 152 en 153 D.O.R.O.;
- de geïntimeerde zou veroordelen tot de kosten van het geding (nader begroot aan zijn zijde);
- het te vellen vonnis uitvoerbaar zou worden verklaard bij voorraad, niettegenstaande alle verhaal en zonder borgstelling en met uitsluiting van het vermogen tot kantonnement.

De geïntimeerde verzocht dat de rechtbank (in aftopende volgorde van in hoofdorde gevorderde tot het in meest ondergeschikte orde gevorderde):

- zou zeggen voor recht dat de vordering van de appellant was verjaard en bijgevolg vervallen was;
- de zaak zou uitstellen tot dat haar planologische initiatieven zoals die momenteel aan de gang zijn, heeft afgerond, respectievelijk een definitieve vergunnings- of weigeringsbeslissing is genomen inzake de hangende regularisatie-aanvraag;
- de herstellvordering zou afwijzen als kennelijk onredelijk;
- de uitspraak over de herstellvordering zou uitstellen en zou voorleggen aan de Hoge Raad voor het Herstelbeleid;
- volgende prejudiciële vraag zou stellen aan het Grondwettelijk Hof:

"Schendt artikel 198 bis, lid 2 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, zoals gewijzigd door het decreet van 4 juni 2003, het gelijkheids- en nondiscriminatiebeginsel, zoals gewaarborgd door de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in de mate dat een rechtbank waarbij en herstellvordering aanhangig is die niet was onderworpen aan een voorafgaand advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid niet verplicht is de herstellvordering voor advies over te maken aan de Hoge

Raad voor het Herstelbeleid, terwijl alle andere herstellvorderingen wel verplicht aan een advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid zijn onderworpen ?”

- de termijn voor het uitvoeren van de eventueel op te leggen herstelmaatregel – aangenomen dat de rechtbank de afbraak zou bevelen – te fixeren op één jaar volgend op het besluit van de Bestendige Deputatie van de provincieraad van tot goedkeuring/welgering van het ruimtelijk uitvoeringsplan waarin het verder behoud van de bedrijfszetel zal worden opgenomen.

Tenslotte verzocht zij om de veroordeling van de appellant tot de kosten van het geding (nader begroot aan haar zijde).

Middels het bestreden eindvonnis d.d. 18 september 2007 werd de vordering van de appellant onontvankelijk verklaard ongegrond verklaard en werd hij veroordeeld tot de nader aan de zijde van de geïntimeerde bepaalde gedingkosten.

De eerste rechter overwoog inzonderheid (samengevat) dat:

- de vordering, gebaseerd op het uitvoeren van de bouwwerken, verjaard was ingevolge het verlopen van de verjaringstermijn van 5 jaar;
- de vordering, gebaseerd op het misdrijf van wederrechtelijke functiewijziging, eveneens verjaard was;
- de herstellvordering niet meer kon worden gegrond op het instandhoudingsmisdrijf gezien dit geen strafbaar feit meer uitmaakte.

4.

4.a. Met het hoger beroep beoogt de appellant dat zijn voor de eerste rechter gebrachte vordering vooralsnog wordt toegekend, met dien verstande dat hij ondergeschikt vordert dat het hof, voor zover zijn vordering zou worden afgewezen, hem niet zou veroordelen tot een rechtsplegingvergoeding, minstens volgende prejudiciële vraag zou stellen aan het Grondwettelijk Hof:

“Schendt artikel 1022 van het Gerechtelijk Wetboek (vóór de wijziging ervan bij de wet van 21 februari 2010) de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in zoverre de burgerlijke rechter krachtens dit artikel een rechtsplegingvergoeding kan opleggen aan het Vlaamse Gewest, vorderend of handelend in naam van het

algemeen belang, terwijl dit conform artikel 162 bis Sv. onmogelijk is voor de strafrechter.

4.b. De geïntimeerde verzoekt dat het hof

- in hoofddorde zou zeggen voor recht dat de vordering van de appelland verjaard is en bijgevolg vervallen;
- in ondergeschikte orde de volgende prejudiciële vraag zou stellen aan het Grondwettelijk Hof:
"Schendt artikel 8.1.1 V.C.R.O., het gelijkheids- en non discriminatiebeginsel, zoals gewaarborgd door de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in de interpretatie dat een persoon die zonder te beschikken over een stedenbouwkundige vergunning een functiewijziging doorvoert van landbouw naar handel in een niet ruimtelijk kwetsbaar gebied een voortdurend misdrijf pleegt dat bijgevolg onverjaarbaar is, terwijl een persoon die zonder te beschikken over een stedenbouwkundige vergunning een functiewijziging doorvoert van verblijfsrecreatie naar permanente bewoning in een niet ruimtelijk kwetsbaar gebied een aflopend en dus verjaarbaar misdrijf pleegt";
- in meer ondergeschikte orde zou vaststellen dat de herstellvordering is vervallen;
- in meest ondergeschikte orde de herstellvordering zou afwijzen als kennelijk onredelijk.

5.

Door de appelland werd middels zijn verzoekschrift, neergelegd ter griffie van het hof alhier op 2 december 2008, tijdig en in regelmatige vorm hoger beroep ingesteld.

Bij gebrek aan tegenspraak en ambtshalve op te werpen excepties is dit hoger beroep ontvankelijk te verklaren.

6.

Het hof geeft voorafgaandelijk aan dat in het Belgisch Staatsblad van 15 mei 2009 het decreet van 27 maart 2009 tot aanpassing en aanvulling van het ruimtelijk plannings-, vergunningen- en handhavingsbeleid werd gepubliceerd.

Middels dit decreet, dat in werking trad op 1 september 2009, werd o.m. het D.O.R.O. gewijzigd.

In uitvoering van artikel 110 van dit decreet werden door de

Vlaamse regering de bepalingen van het D.O.R.O. en artikel 90bis van het Bosdecreet van 13 juni 1990 gecoördineerd in de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (hierna genoemd V.C.R.O.) (B.S., 20 augustus 2009).

Artikel 7.1.1 V.C.R.O. bepaalt omtrent de inwerkingtreding van het decreet van 27 maart 2009 het volgende:

"Behoudens andersluidende bepalingen, hebben de regelingen van het decreet van 27 maart 2009 tot aanpassing en aanvulling van het ruimtelijk planerings-, vergunningen- en handhavingsbeleid onmiddellijke werking. Dit houdt in het bijzonder in dat zij vanaf hun datum van inwerkingtreding van toepassing zijn op de planerings-, vergunningen- en handhavingsprocedures als vastgelegd bij voorliggende codex, in de stand waarin zij zich bevinden."

7.

De herstelmaatregel inzake ruimtelijke ordening is, ongeacht de gekozen vorm van herstel en ongeacht of de vordering uitgaat van de derde-benadeelde of de handhavende overheid (dit laatste in onderhavig geding het geval zijnde) een bijzondere modaliteit van de in de artikelen 44 Sw. en 161 (en 189) Sv. bedoelde teruggave en schadevergoeding, ertoe strekkende een einde te maken aan de met de wet strijdige toestand die uit het misdrijf is ontstaan en waardoor het algemeen belang wordt geschaad.

De teruggave behoort tot het zijnswezen van de herstelmaatregelen in de zin van artikel 6.1.41 V.C.R.O. (voorheen artikel 149 D.O.R.O.).

De teruggave in de zin van het herstel van de toestand die bestond vóór het misdrijf, is de meest natuurlijke vorm van herstel van de gevolgen van een misdrijf en geldt als vorm van schadeopstelling bij uitstek om aan de benadeelde genoegdoening te geven.

Waar:

- de herstellvordering in de zin van artikel 6.1.43 V.C.R.O. (voorheen 161 D.O.R.O.) voor de burgerlijke rechter in principe onderworpen is aan dezelfde wetmatigheden als wanneer deze voor de correctionele rechtbank wordt gebracht;
- aldus de herstelmaatregelen vanwege de overheid kunnen worden gevorderd voor werken, handelingen of wijzigingen bedoeld in artikel 6.1.1, lid 1 V.C.R.O. (voorheen artikel 146, lid 1

D.O.R.O.) ten aanzien van de deelnemers aan een dergelijk bouwbedrijf;

moet de burgerlijke rechter het bestaan van een strafbaar feit vaststellen in de zin van artikel 6.1.1 V.C.R.O. (voorheen artikel 146 D.O.R.O.).

Uit de tekst van artikel 6.1.41, §1 V.C.R.O. (voorheen artikel 149, §1 D.O.R.O.) ("Naast de straf ...") volgt dat de herstelmaatregelen enkel kunnen bevolen worden voor gedragingen die door de V.C.R.O. (voorheen het D.O.R.O.) overeenkomstig artikel 6.1.1 V.C.R.O. (voorheen artikel 146 D.O.R.O.) strafbaar zijn gesteld.

Dit geldt dus ook voor de maatregel die in voorkomend geval wordt gevorderd voor de burgerlijke rechtbank op grond van artikel 6.1.43 V.C.R.O. (voorheen artikel 151 D.O.R.O.).

Het bevelen van een herstelmaatregel is derhalve afhankelijk van de vaststelling van een stedenbouwmisdrijf, m.a.w. moet de burgerlijke rechter het bestaan van een strafbaar feit vaststellen in de zin van artikel 146 D.O.R.O. (thans artikel 6.1.1 V.C.R.O.), zodat evenwel ook het verjaringsregime ex artikel 26 V.T.Sv. op deze herstellvordering van toepassing is (hetgeen ook het geval is onder toepassing van de V.C.R.O.).

Overeenkomstig artikel 26 V.T.Sv. verjaart de burgerlijke rechtsvordering volgend uit een misdrijf volgens de regels van het B.W. of van de bijzondere wetten die van toepassing zijn op de rechtsvordering tot vergoeding van de schade. Zij kan echter niet verjaren vóór de strafvordering.

Burgerrechtelijk dient deze herstellvordering vanwege de bevoegde overheid dan ook beschouwd te worden als een rechtsvordering tot vergoeding van buitencontractuele schade, in de zin van artikel 2262 bis, §1, lid 2 en lid 3 B.W. (vgl. Cass. 13 mei 2003, *T.M.R.* noot VANSANT, P., *R.W.* noot DEBERSAQUES, G.) met dien verstande dat:

- thans middels de VCRO de verjaring van de herstellvordering van de stedenbouwkundige inspecteur en van het college van burgemeester en schepenen (m.a.w. van de herstellvorderende overheid) evenwel in de Codex werd ingeschreven (zie artikel 6.1.41, §5 VCRO en artikel 7.7.4 VCRO);
- deze nieuwe verjaringsregeling vertrekt van de datum waarop de strafbare handelingen werden gepleegd (zie in dit verband o.m.

DE CUYPER, W., HUYGENS, T., RENTMEESTERS, E. en WALGRAEVE, S., "De ruimtelijke ordening opnieuw geordend", *T.M.R.*, 2010, 562-564; VAN GIEL, I., "Stedenbouwmisdrijven: een praktisch overzicht van de -grondwettige - verjaringsregels met betrekking tot de strafvordering en de herstellvordering van de herstellvorderende overheid.", *T.B.O.*, 2011, 76).

Het hof voegt hieraan evenwel toe dat de nieuwe verjaringsregels zoals voorzien in de V.C.R.O. in onderhavig geval enkel gebaurlijk enige rol kunnen spelen voor zover de herstellvordering van de geïntimeerde op het ogenblik van het intelden ervan niet was verjaard onder de oude regelgeving.

8.

8.a. Voorafgaandelijk aan de beoordeling van door de appellant thans nog in zijn syntheseconclusie d.d. 30 september 2011 gehandhaafde middelen om zijn herstellvordering te gronden, dient ter verduidelijking het volgende gesteld te worden.

1. Het hof stelt vast dat de appellant de eerste door hem middels zijn verzoekschrift tot hoger beroep aangebrachte grief tegen het bestreden vonnis m.n. dat het niet naleven van stedenbouwkundige voorschriften op zichzelf een voldoende grondslag vormt voor de herstellvordering, niet handhaaft.

Middels deze grief gaf appellant te kennen dat los van elke discussie omtrent het al dan niet bestaan van een misdrijf (meer bepaald het misdrijf van instandhouding buiten de ruimtelijk kwetsbare gebieden) derhalve de vaststelling van een inbreuk op de stedenbouwkundige regelgeving voldoende is als grondslag voor een herstelmaatregel.

Zoals gesteld handhaaft de appellant dit niet langer in zijn syntheseconclusies, doch los hiervan is dit standpunt hoe dan ook niet bij te treden, gelet op hetgeen boven reeds werd geoordeeld m.n. het feit dat het bevelen van een herstelmaatregel terdege afhankelijk is van de vaststelling van een stedenbouwmisdrijf.

2. Waar de appellant als tweede grief tegen het bestreden vonnis liet gelden dat de instandhouding van een wederrechtelijke constructie nog altijd een misdrijf was

gezien artikel 146,3^o lid D.O.R.O. louter een strafuitsluitingsgrond betreft, dient vastgesteld te worden dat dit middel eveneens niet meer gehandhaafd wordt.

Louter volledigheidshalve merkt het hof volgende op.

Zoals reeds aangegeven is het bedoeld onroerend goed waarop de herstellvordering betrekking heeft, gelegen in agrarisch gebied en is aldus niet als ruimtelijk kwetsbaar gebied te beschouwen in de zin van artikel 146, lid 4 D.O.R.O. (en evenmin in de zin van artikel 1.1.2.10^o V.C.R.O.).

Los van de toepassing van artikel 6.1.1., lid 4 V.C.R.O. (in samenlezing met artikel 1.1.2.10^o V.C.R.O., artikel 6.1.1., lid 3 V.C.R.O. en artikel 6.1.2 V.C.R.O.) op de herstellvordering van de appellant (mede gelet op het bepaalde in artikel 7.1.1 V.C.R.O.) dient evenwel gesteld te worden dat hoe dan ook onder de gelding van het DORO de herstellvordering gegrond op het "instandhoudingsmisdrijf" niet meer kon worden ingewilligd.

Het hof dient echter te laten gelden dat alhoewel het Hof van Cassatie inderdaad reeds besliste dat onder de gelding van het D.O.R.O. het artikel 146, lid 3 D.O.R.O. (zoals ingevoegd door artikel 7 van het decreet van het Vlaams Parlement van 4 juni 2003, B.S. 23 augustus 2003) het strafbare karakter van het misdrijf van instandhouding buiten de ruimtelijk kwetsbare gebieden (zoals deze werden bepaald in artikel 146, lid 4 DORO, eveneens ingevoegd door artikel 7 van het decreet van het Vlaams Parlement van 4 juni 2003) niet werd opgeheven en aldus enkel een strafuitsluitingsgrond invoerde (vgl. Cass., 13 december 2005, in arrest d.d. 21 maart 2011) toch expliciet werd geoordeeld dat indien door de appelrechters wordt geoordeeld dat het misdrijf van instandhouding was blijven bestaan na de invoering van artikel 146, lid 3 DORO en de herstellvordering, gelet op artikel 26 V.T.Sv. derhalve niet kon verjaren, zij hun beslissing niet naar recht verantwoorden (Cass, 21 maart 2011

Aldus moet besloten worden dat vanaf 22 augustus 2003 (datum van de inwerkingtreding van het voormeld decreet van 4 juni 2003) een herstellvordering gegrond op een Instandhoudingsmisdrijf met betrekking tot een goed

gelegen in een niet ruimtelijk kwetsbaar gebied zoals omschreven in het 146, lid 4 D.O.R.O., hoe dan ook niet meer kon worden ingewilligd.

3. De eerste rechter heeft betrekkelijk de oprichting van de bedoelde loods met parking onder punt van 4 van zijn beoordeling het volgende laten gelden:

"Zoals uit het proces-verbaal van 8 april 1999 blijkt, waren op dat ogenblik alle wederrechtelijk uitgevoerde bouwwerken voltooid. Het uitvoeren van dergelijke werken is een aflopend misdrijf. Van zodra het misdrijf is voltooid, dit wil zeggen vanaf het moment dat de werken zijn uitgevoerd en voltooid, is het misdrijf voltrokken en houdt het op.

De benadeelde, met name de eisende partij, kreeg op 8 april 1999 kennis van de feiten en dus van de schade. Sedertdien zijn er, voor zover de rechtbank kan vaststellen, geen daden van vervolging meer gesteld die de verjaring zouden hebben gestuit.

De eiser heeft pas op 18 augustus 1996 gedegvaard.

De vordering gebaseerd op het uitvoeren van bouwwerken, is dan ook verjaard door het verlopen van de verjaringstermijn van vijf jaar."

Het hof dient vast te stellen dat de appellant tegen deze beoordeling van de eerste rechter geen hoger beroep heeft ingesteld en noch in zijn verzoekschrift tot hoger beroep noch in zijn conclusies in deze instantie zijn herstellvordering grondt op het "oprichtingsmisdrijf".

- 8.b. De appellant blijft wel in eerste instantie de herstellvordering gronden op het "voortgezet misdrijf" van functiewijziging.

Overeenkomstig artikel 4.2.1., 6° V.C.R.O. (voorheen artikel 99, §1, 6 D.O.R.O.) mag niemand:

"De hoofdfunctie van een bebouwd onroerend goed geheel of gedeeltelijk wijzigen, indien de Vlaamse Regering deze functiewijziging als vergunningsplichtig heeft aangemerkt."

De overtreding hiervan wordt strafrechtelijk gesanctioneerd middels artikel 6.1.1, lid 1, 1° V.C.R.O. (voorheen artikel 146, lid 1, 6° D.O.R.O.) dat bepaalt:

"Met een gevangenisstraf van acht dagen tot vijf jaar en met een geldboete van 26 euro tot 400.000 euro of met één van deze straffen alleen, wordt de persoon gestraft die:

1° de bij de artikelen 99 en 101 bepaalde handelingen, werken of wijzigingen hetzij zonder vrooraftgaande vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na

verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval schorsing van de vergunning, uitvoert, voortzet of in stand houdt; (...)"

Dat het in casu gaat om een vergunningsplichtige functiewijziging wordt op zichzelf niet betwist en blijkt uit artikel 3 van het besluit van de Vlaamse regering d.d. 17 april 1984 houdende het vergunningsplichtig maken van sommige gebruikswijzigingen (zoals van toepassing op het ogenblik van de uitgevoerde functiewijziging c.q. bestemmingswijziging):

"Wanneer het gebruik van een vergund gebouw gewijzigd wordt wat de hoofdfunctie betreft, naar een nieuw gebruik, dan wordt deze gebruikswijziging geachte belangrijke ruimtelijke weerstep te hebben op de onmiddellijke omgeving wanneer het gaat om een gebouw gelegen in een agrarisch gebied of een daarmee gelijkgesteld bestemmingsgebied en het nieuwe gebruik bestaat uit een ander dan een agrarisch gebruik. Voor deze gebruikswijzigingen dient voorafgaandelijk een vergunning bekomen te worden krachtens de in artikel 44, paragraaf 1, punt 7 van de wet van 29 maart 1982 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw, gestelde regelen."

Volledigheidshalve merkt het hof op dat inmiddels:

- dit besluit werd opgeheven en vervangen door het besluit van de Vlaamse Regering 14 april 2000 tot bepaling van de vergunningsplichtige functiewijzigingen en van de werken, handelingen en wijzigingen waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning nodig is;
- het besluit van de Vlaamse regering d.d. 16 juli 2010 tot bepaling van de handelingen waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning nodig is (B.S., 10 september 2010 en in werking getreden op 1 december 2010) o.m. middels artikel 14.1 het opschrift van voormeld besluit van 14 april 2000 wijzigde in die zin dat de woorden "en van de werken, handelingen en wijzigingen waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning nodig is" werden opgeheven.

De appellant kan evenwel niet gevolgd worden in zijn beoordeling dat een niet-vergunde functiewijziging een voortgezet misdrijf is.

Zoals gesteld is conform artikel 4.2.1., 6° V.C.R.O. (voorheen artikel 99, §1, 6 D.O.R.O.) het geheel of gedeeltelijk wijzigen van de hoofdfunctie van een bebouwd onroerend goed vergunningsplichtig voor zover deze functiewijziging als vergunningsplichtig wordt aangemerkt door de Vlaamse regering en wordt de niet-naleving ervan strafrechtelijk gesanctioneerd

middels artikel 6.1.1, lid 1, 1° V.C.R.O. (voorheen artikel 146, lid 1, 6° D.O.R.O.).

De appellant laat (in essentie) gelden dat:

- een functiewijziging niet is op te splitsen in een aflopend misdrijf en een voortdurend misdrijf, maar een voortgezet misdrijf uitmaakt dat pas kan verjaren indien een einde wordt gesteld aan de wederrechtelijke functiewijziging;
- het voortzettingsmisdrijf een voortdurend misdrijf is in de zin van artikel 65 S.W.;
- de Ingebruikname niet alleen gebeurt bij de eerste uitbating maar telkenmale wordt bestendigd wanneer een er een nieuwe handeling (een nieuw gebruik) zich op grond van de wederrechtelijke functiewijziging zich voordoet, zodat er spraken is van een voortdurend misdrijf;
- er aldus een onderscheid is met het Instandhoudingsmisdrijf, hetgeen een schuldig verzuim (nalen, slizitten) veronderstelt, terwijl het voortzettingsmisdrijf een continu wederrechtelijk handelen betreft, zoals het actief gebruik van de functiewijziging.

De stelling van de appellant, dat het Instandhoudingsmisdrijf zich enkel zou beperken tot een passieve houding (nalen, slizitten) als gevolg van het uitgevoerde (initiele) misdrijf van het doorvoeren van de functiewijziging (dat strafbaar is) vindt nergens steun.

Het wetens en wilens verder blijven gebruiken van een gebouw in strijd met de vergunde functie en dit éénmaal de functiewijziging werd doorgevoerd, valt naar het oordeel van het hof eveneens onder Instandhouding, hetgeen thans voor wat de niet ruimtelijk kwetsbare gebieden gedepenaliseerd is en op grond waarvan een herstellvordering niet meer kan worden ingewilligd (cf. punt 8a).

Zuiks blijkt ook uit het arrest d.d. 2 mei 2006 van het Hof van Cassatie d.d. 2 mei 2006 (Cass. 2 mei 2006,

waarbij als volgt werd geoordeeld over het Ingeroepen middel dat het ten laste gelegd misdrijf waarop de herstellvordering was gegrond niet het voortdurend misdrijf van Instandhouding maar een voortgezet misdrijf van ongeoorloofde functiewijziging zou inhouden (waarvoor de strafsanctie nog steeds zou gelden en aldus de grondslag zou kunnen vormen voor een herstellvordering):

(...)

3. Door het geven, zonder de vereiste voorafgaande vergunning, van een in die

bepaling bedoelde nieuwe functie aan het onroerend bebouwd goed; wordt het misdrijf van uitvoering van niet-vergunde maar vergunningsplichtige functiewijziging voltrokken.

De omstandigheid dat de hoofdfunctie wonen - wet, bij ontstaanis van een wettelijke omschrijving moet worden begrepen als "gehuisvest" zijn - een zekere continuïteit veronderstelt, staat niet eraan in de weg dat de wijziging van de functie van een onroerend bebouwd goed van verblijfsrecreatie naar wonen, zich op een welbepaald ogenblik voordoet.

4. Het misdrijf van Instandhouding van deze niet-vergunde maar vergunningsplichtige functiewijziging bestaat in het schuldig verzuim om aan het bestaan van de aldus wederrechtelijk uitgevoerde functiewijziging een einde te maken, wat inzonderheid blijkt uit het verdere gebruik van het onroerend bebouwd goed overeenkomstig de niet-vergunde gewijzigde functie.

Als voortdurend misdrijf, dit is een misdrijf dat bestaat in een ononderbroken en door de dader bestendigde wederrechtelijke toestand, onderscheidt het zich van de wederrechtelijke functiewijziging doordat het noodzakelijk daarop volgt.

De permanente bewoning maakt aldus geen constitutief deel uit van het misdrijf van uitvoering van de in deze zaak aan de orde zijnde vergunningsplichtige functiewijziging. De permanente bewoning is de wederrechtelijke toestand die volgt op dit misdrijf. Uit de permanente bewoning kan alleen worden afgeleid dat het misdrijf van uitvoering van de bedoelde functiewijziging heeft plaats gevonden.

(...)"

Naar het oordeel van het hof volgt hier uit dat het plegen van een onvergunde functiewijziging als een aflopend misdrijf dient te worden aanzien, waarvoor de gebruikelijke strafrechtelijke verjaringsstermijn van 5 jaar geldt, te rekenen vanaf de voltooiing van de functiewijziging (of de werken die deze functiewijziging hebben mogelijk gemaakt).

De elementen die de appellant aanhaalt om te stellen dat de door het Hof van Cassatie beoordeelde functiewijziging van verblijfsrecreatie naar permanent wonen niet kan worden gelijkgeschakeld met andere functiewijzigingen doen aan het bovenstaande niets af.

Waar hij desbetreffend laat gelden dat een functiewijziging naar een handelszaak geen passieve maar actieve gedragingen veronderstelt en dus niet zou kunnen worden gelijkgesteld met een functiewijziging van permanent wonen, dient gesteld dat de functiewijziging naar een handelszaak niet meer of minder actieve gedragingen worden gesteld dan bij een wijziging naar een permanente bewoning.

Dit laatste veronderstelt ook actieve gedragingen, dag na dag, die de bewoning permanent maken in plaats van recreatief en vraagt m.a.w. dus ook actieve en niet louter passieve gedragingen.

In die zin kan niet worden onderschreven dat het door het Hof van Cassatie ingenomen standpunt geen toepassing zou vinden op de door de V.C.R.O. (voorheen D.O.R.O.) beoogde en algemeen omschreven functiewijzigingen doch enkel op de permanente bewoning en moet besloten worden dat zulks betrekking heeft op elke beoogde functiewijziging die door het decreet strafbaar is gesteld (zie in dit verband o.m. DEBERSAQUES, G. en VAN LANDEGHEM, H., "Handhaving", in HUBEAU, B., VANDEVYVERE, W. en DEBERSAQUES, G., *Handboek ruimtelijke ordening en stedenbouw*, Deel I, Brugge, Die Keure, 2010, 809-810; RENTMEESTERS, E., "De functiewijziging: aflopend of voortdurend misdrijf? Evolutie in de rechtspraak", noot onder Cass. 2 mei 2006, T.R.O.S. 2007, 56-60).

Het later gebruik van de loods en parking als handelszaak, nadat deze op een bepaald ogenblik (wederrechtelijk) werden omgevormd c.q. aangelegd is het gevolg van het initiële misdrijf van functiewijziging en is dus een (schuldig) verzuim om een einde te maken aan de wederrechtelijke toestand, hetgeen een Instandhoudingsmisdrijf impliceert.

Gelet op hetgeen voorafgaat kan de herstellvordering van de appellant dan ook niet worden ingewilligd op grond van het door hem voorgehouden "voortzettingsmisdrijf" van wederrechtelijke functiewijziging.

8.c. De appellant laat tevens gelden dat de geïntimeerde zich schuldig maakt aan het misdrijf van gewoonlijk gebruik van gronden in strijd met de bestemmingsvoorschriften zoals bedoeld in artikel 6.1.1. lid 1, 6° V.C.R.O. (voorheen artikel 146, lid 1, 6° D.O.R.O.).

Zoals gesteld is het bedoeld onroerend goed overeenkomstig het gewestplan gelegen in agrarisch gebied.

Artikel 11 van het Koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen (B.S., 10 februari 1973, err., B.S., 11 augustus 1973) definieert de agrarische gebieden als volgt:

"De agrarische gebieden zijn bestemd voor de landbouw in de ruime zin. Behoudens bijzondere bepalingen mogen de agrarische gebieden enkel bevatten de voor het bedrijf noodzakelijke gebouwen, de woning van de exploitanten, benevens verblijfsgelegenheden voor zover deze een integrerend deel van een leefbaar bedrijf uitmaakt, en eveneens para-agrarische bedrijven. Gebouwen bestemd voor niet aan de grond gebonden agrarische bedrijven met industrieel karakter of voor intensieve veeteelt, mogen slechts opgericht worden

op ten minste 300 m van een woongebied of op ten minste 100 m van een woonuitbreidingsgebied, tenzij het een woongebied met landelijk karakter betreft. De afstand van 300 m en 100 m geldt evenwel niet in geval van uitbreiding van bestaande bedrijven. De overschakeling naar bosgebied is toegestaan overeenkomstig de bepalingen van artikel 35 van het Veldwetboek, betreffende de afbakening van de landbouw- en bosgebieden."

Artikel 6.1.1, lid 1, 6° VCRO (voorheen artikel 146, lid 1, 6° D.O.R.O.) bepaalt:

"Met een gevangenisstraf van acht dagen tot vijf jaar en met een geldboete van 26 euro tot 400.000 euro of met één van deze straffen alleen, wordt de persoon gestraft die:

(...)

6°) een inbreuk op de plannen van aanleg en verordeningen die stand zijn gekomen volgens de bepalingen van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1999 en die van kracht blijven zolang en in de mate dat ze niet vervangen worden door nieuwe voorschriften uitgevaardigd krachtens onderhevige codex, pleegt na 1 mei 2000, of dit voortzet of in stand houdt, op welke wijze ook, tenzij de uitgevoerde werken, handelingen of wijzigingen vergund zijn, of tenzij het gaat om onderhoudswerken aan een hoofdzakelijk vergunde constructie of om handelingen die vrijgesteld zijn van de vergunningsplicht;

(...)"

De vraag rijst derhalve of de geïntimeerde in casu een inbreuk pleegt op voormelde wetsbepaling (en er aldus een stedenbouwmisdrijf voorhanden is) door een aanhoudend gebruik te maken van de loods met medegaande parking in strijd met de gewestplanbestemming.

Het hof vermag in dit verband te wijzen op het arrest van het Hof van Cassatie bij arrest d.d.10 januari 2012 (arrest nr. waarin o.m. geoordeeld werd:

"Het na 1 mei 2000 aanhoudend gebruik van een constructie in strijd met de gewestplanbestemming "waarbij het misdrijf zelf voortduurt of wordt voortgezet" (memorie, p. 11), maakt geen zelfstandig misdrijf uit maar is strafbaar krachtens artikel 146, eerste lid, 6°, Stedenbouwdcreet 1999, en, sinds 1 september 2009, krachtens artikel 6.1.1, eerste lid, 6°, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, die zowel het plegen, het voortzetten als het in stand houden van een inbreuk op de nog van kracht zijnde plannen van aanleg strafbaar stellen. "

en

"Anders dan het "plegen" of het "voortzetten" van de inbreuk op een bestemmingsvoorschrift door een daarmee strijdig gebruik, die het stellen van één of meerdere zowel positieve als aflopende handelingen van gebruik veronderstellen, vormt de "instandhouding" één voortdurend misdrijf van behoud van de delictuele toestand van gebruik die ten gevolge van voormelde positieve handeling(en) is ontstaan en waaraan de dader geen einde stelt. De valtooiing

van het plegen of het voortzetten van het strijdige gebruik door het beëindigen van voormelde positieve handelingen sluit het voortbestaan van een met het bestemmingsvoorschrift strijdige toestand die door dit gebruik is ontstaan, niet uit."

Het Hof van Cassatie oordeelde op een analoge wijze bij zijn arrest nr. van 17 januari 2012.

Het komt noodzakelijk voor dat de partijen hieromtrent nader standpunt zouden kunnen innemen en Inzonderheid omtrent de repercussies van het boven gestelde op de herstellvordering van de appellant.

Te dien einde dienen de debatten te worden heropend.

9.

Aangaande de kosten wenst het hof thans reeds het volgende aan te geven.

Bij arrest nr. van 8 maart 2012 van het Grondwettelijk Hof werd als volgt voor recht gezegd:

"Artikel 1022 van het Gerechtelijk Wetboek, vóór de inwerkingtreding van de wet van 21 februari 2010, schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet in zoverre een rechtsplegingvergoeding ten laste van het Vlaamse Gewest kan worden gelegd wanneer de stedenbouwkundig inspecteur in het ongelijk wordt gesteld bij zijn op grond van artikel 6.1.43 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening voor de burgerlijke rechtbank ingestelde herstellvordering."

Het Grondwettelijk Hof motiveerde deze beslissing inzonderheid als volgt:

"(...)

B.8. De thans in het geding zijnde herstellvordering wordt door de stedenbouwkundig inspecteur uitsluitend ingesteld in het algemeen belang, met het oog op het vrijwaren van de goede ruimtelijke ordening.

Weliswaar zijn de leden van het openbaar ministerie magistraten van de rechterlijke orde, terwijl de stedenbouwkundig inspecteurs ambtenaren zijn die tot de uitvoerende macht behoren, zoals de Ministerraad terecht opmerkt. Uit de parlementaire voorbereiding van artikel 151 van de Grondwet, dat de onafhankelijkheid van het openbaar ministerie in de individuele opsporing en vervolging waarborgt, blijkt evenwel dat:

"Het openbaar ministerie onafhankelijk is wanneer het de strafvordering instelt en dus bij het vervolgen van misdrijven, wezen het dat het openbaar ministerie hier (...) geen rechterlijk ambt uitoefent maar veeleer een ambt van de

uitvoerende macht en aldus onderworpen is aan het gezeg en het toezicht van de minister van Justitie om de strafvervolgning te bevelen (artikel 274 en volgende: het positief Injunctierecht), evenals naar de bevoegdheid van de minister van Justitie om de richtlijnen van het strafrechtelijk beleid, inclusief die van het opsporings- en vervolgingsbeleid, vast te stellen" (Parl. St., Kamer, 1997-1998, nr. 1875/1, p. 4)."

Het verschillende statuut van de stedenbouwkundige inspecteurs en van de leden van het openbaar ministerie kan derhalve niet volstaan om het in het geding zijnde verschil in behandeling te beantwoorden.

Zoals de leden van het openbaar ministerie dienen de stedenbouwkundige inspecteurs hun vordering in volle onafhankelijkheid te kunnen uitoefenen, zonder rekening te houden met het financieel risico verbonden aan het proces.

Gelet op voormeld arrest van het Grondwettelijk Hof en de overwegingen die eraan ten grondslag liggen heeft deze kamer van het hof bij arrest d.d. 20 april 2011 (onuitgegeven) volgende prejudiciële vraag gesteld aan het Grondwettelijk Hof:

"Schendt de bepaling van artikel 1017, lid 1 Ger.W., gelezen in samenhang met de artikelen 1018 Ger.W. en 1022 Ger.W., zoals op heden van toepassing, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in de interpretatie dat in een geschil voor de burgerlijke rechter aangaande handhavingsmaatregelen, zoals bepaald in Titel VI, Hoofdstuk I, afdeling 5 en afdeling 7 van de VCRO, de herstellvorderende overheid die één herstellvordering heeft ingeleid dan wel het Vlaams Gewest tegen wie de opheffing van een bekrachtigd stakingsbevel wordt gevorderd als de in het ongelijk gestelde partij in de zin van artikel 1017, lid 1 Ger.W. niet kan worden verwezen in een rechtsplegingvergoeding, terwijl de betrokkene lastens wie de herstellvordering wordt ingesteld dan wel zelf de opheffing vordert van een bekrachtigd stakingsbevel als de in het ongelijk gestelde partij in de zin van artikel 1017, lid 1 Ger.W. wel dient verwezen te worden in een rechtsplegingvergoeding, daar waar:

- artikel 1017, lid 1 Ger.W. het enkel heeft over "de in het ongelijk gestelde in partij" zonder dat daarbij een onderscheid gemaakt wordt of deze in het ongelijk gestelde partij al dan niet optreedt in het algemeen belang;*
- in strafzaken een betrokkene c.q. bekaagde die opzichtsens hem een herstellvordering gegrond ziet verklaard worden niet gehouden is tot het betalen van een rechtsplegingvergoeding aan de herstellvorderende overheid."*

Partijen zullen dan ook met hetgeen voorafgaat rekening willen houden bij de verdere behandeling van het geschil.

Voor zover er nog geen arrest van het Grondwettelijk Hof zou zijn tussengekomen op het ogenblik van de verdere behandeling van deze zaak, wijst het hof er op dat het evenwel de partijen vrij staat om zonder het arrest van het Grondwettelijk Hof af te wachten een akkoord in de zin van artikel 1017, lid 1 Ger.W. betreffende

de kosten te sluiten.

**OM DEZE REDENEN,
HET HOF,**

recht doende op tegenspraak.

In acht genomen artikel 24 van de wet van 15 juni 1935.

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk.

Vooraleer verder ten gronde te oordelen, heropent ambtshalve de debatten teneinde de partijen toe te laten standpunt in te nemen opens hetgeen boven werd gesteld.

Bepaalt de termijnen waarbinnen conclusies dienen te worden neergelegd en medegedeeld als volgt:

voor de appellant uiterlijk op 14.09.2012;
voor de geïntimeerde uiterlijk op 30.11.2012;
voor de appellant uiterlijk op 15.02.2013;
voor de geïntimeerde uiterlijk op 03.05.2013;

Bepaalt de termijn waarbinnen de partijen nog alomvattende syntheseconclusie dienen neer te leggen uiterlijk op 27.09.2013.

Stelt de zaak vast op de openbare terechtzitting van 06.12.2013 om 12.00 uur.

Houdt de beslissing over de kosten van de beide instanties aan.

Aldus gewezen door de negende kamer van het Hof van beroep te Gent, recht doende in burgerlijke zaken, samengesteld uit:
Kamervoorzitter,

Folio nr.

en uitgesproken door de Kamervoorzitter van de kamer in
openbare terechtzitting op vijftwintig mei tweeduzend en
twaalf,
blijestaan door

Raadsheer,
Raadsheer,

Griffier.